Natuke maad tagapool matuse-aeda lahkub tee — kuida Tihawere rahwas teadwad — kahte arusse; parem tee-aro lähäb Laipalo peale, pahem jälle Tukwoori weski kaudo Kundlasse. Kolmekümne aasta eest ei leitud weel paljo kahearulisi juhtsambaid teede-lahkmetel kui tänapääwal ja wõeras pidi õnnekaupa ninajuhatusel minema. Kui mino mõttede käik alles wana auusa Wolkeni õhtuse jutu jälgil luusis, kes teab — kus kaera-künal wai heinaredelil ruuna mõtes-kesed siis käisiwad? niipaljo sai kahekordsest mõtede-unenäust iljemine awalikuks, et teelt olime eksinud, mis mees ega hobune tähele ei pannud. Pori pärast kallasin üle kraawi pahemat kät nõmme peale, kus weike jalgtee-rada jälgi wedas ja kust hõlpsalt igal silmapilgul suure teele tagasi wõisin kallata.

Wõisin enda arwates ehk kolm wersta sedawisi olnud sõitnud, kus Tukwoori weski tam wasto pidi tulema, aga ei puutunud weskit ega tamme mul silma. Esiotsalt mõtlesin, et ehk pimedas üle tamme minnes weski uduwihma pärast nägemata jäänud, ja läksin julgest edasi. Ruunake tõrkis wirgul sammul, kunni tük aea pärast metsa-salk eemalt mul silma paistis, mis — et siin muud metsa teadawal ei olnud, Kundla männikuks pidasin. Ligemale sõites leidsin oodetud männiko asemel ühe kadaka põesastega katetut määkingo, mis mul üsna tundmata oli ja juhtunud eksituse awalikuks tegi. Oleks sadul-alune keelt mõistnud, ma oleksin nõupidades temaga jutu teinud ja küsinud: kas oskad, wennike, teed koco

poole! Aga ruunal oli warssapõlwel kiri ja keel tundmata jäänud. Natsusi pingumale tõmmates kallasin ümber ja sõitsin paremat kät, kuhu suure te maha olin jätnud, sest seda mõtet ei tulnud weel praego mul meele, et teelahkmeil Laipalo peale olin kogemata kallanud. Seal tuli edespidi mätlik soo ja rägastik wasto, kust läbipeasmine wäga waewalik oli.

Nüüd olin mehike eksituse kimbus ja hakasin juba kahetsema, et wana sõbra lahke öö-maja pakumise ärapõlgasin ja ööseks senna ei jäänud. Juhtunud eksitusest wõtsin enesele õpetust, mis ma tännini ei ole kahetsenud: kui sul midagi kiirust ei ole, siis ära mine ööd wasto teele, ehk kui öösest käiki juhtub, lase mõted ja silmad tee peal olla. — Õnnest tulestasin meele, mis ükskord raamatust lugenud, et teelt eksind mehel paremat nõuu ei ole, kui õiendamist hobuse käte anda. Sedamaid panin ratsud ruuna turjale, otsego tahtsin sellega ütelda: mine, kuida ise arwad, et rahwile saame, — mino tarkus on nüüd otsas. Naudjas, kui oleks ta mino mõteid äramõistnud, tegi kohe, mis Looja tarkus sündimisses temale õpetanud: ta sirutas pea kõrgemale, ajas ninasõrmed laiale, keeras paar korda kõrwalehti edasi tagasi ja kallas siis — kui oleks tee pärast lugu selge — pahemat kät tagasi, kust meie olime tulnud, ja rutas paljo jõudsama sammuga üle teeta lagedat. Tük aea pärast tõusis weike tulekuma kaugelt mul silma, mis uduwihmas wahel ärakadus, aga aeg aealt jälle weste ärkas. Jumalale täno! kus tulewalgust, seal